

Ανάμεσα σε δυο μάρες

π. Αντώνιος Ρωμαίος

Ανάμεσα
σε δυο μάνες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έν πλω

© Εκδόσεις Έν πλω
Κολοκοτρώνη 49, Αθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
facebook.com/enploeditions.gr

Α΄ έκδοση: Ιούλιος 2018

ISBN: 978-960-619-023-0

*Στη Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλη
που το κείμενο την αποζητάει*

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η οικογένεια είναι το φυσικό σχολείο του νέου ανθρώπου. Ως κοινωνικό σύστημα, με τις δομές και τις λειτουργίες της, καθορίζει την εξελικτική πορεία της προσωπικότητάς του, οδηγώντας ορισμένους σε αναφυχή κι άλλους σε κατάσταση οδύνης.

Σ' αυτό το οικογενειακό σκηνικό αναπτύσσονται διαπροσωπικές σχέσεις, διαδραματίζονται κοινωνικοί γονεϊκοί ρόλοι και προβάλλονται παιδαγωγικά πρότυπα ζωής. Μερικές φορές αυτά τα πρότυπα είναι τραγικά και λειτουργούν μέσα από μνήμες πικρές που κυριαρχούν τυραννικά στην παιδική συνείδηση και φέρνουν στην επιφάνεια συνήθως διαταραγμένες γονεϊκές σχέσεις, εικόνες απώλειας και θανάτου, οι οποίες παραδίδουν το οικογενειακό σύστημα στο χάος και στη μιζέρια.

Από τη συλλειτουργία των δύο βασικών προσώπων της οικογενειακής δραματοουργίας, του πατέρα και της μητέρας (μητρότητα-στοργή), εξαρτάται η ψυχική υγεία του συστήματος της οικογένειας. Το πρόσωπο της μητέρας αποτελεί για το παιδί το κύριο σημείο αναφοράς σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Το παιδί συνδέεται με τη μητέρα ιδιαίτερα με μία εσωτερη μυστική σχέση από τη στιγμή της σύλληψης και κυρίως μετά τη γέννησή του. Πάνω σε αυτό τον καμβά αποτυπώνεται η προσωπική εικόνα της οικογένειας του μωλού και της καρδιάς του παιδιού.

Στην παρούσα αφηγηματική γραφή, ο συγγραφέας, αξιοποιώντας την πλούσια ποιμαντική του πείρα, ορο-

θετεί επιδέξια το λειτουργικό πλαίσιο μιας οικογένειας και μιας συζυγίας, θέλοντας να βοηθήσει κάθε νέο άνθρωπο να προσεγγίσει από διαφορετικό δρόμο την ιερότητα του μυστηρίου του γάμου. Ταυτόχρονα, μέσα από διάφορες ψυχογραφικές αναλύσεις αναδεικνύει τη βαθύτερη ουσία του μυστηρίου αυτού που είναι η θυσιαστική αγάπη. Όταν η εν Χριστώ αγάπη διαποτίσει τον οικογενειακό ιστό, τότε μπορεί να τον μεταβάλλει σε ενεργό «κατ' οἶκον Ἐκκλησία», ιδιαίτερα σε στιγμές οικογενειακής τρικυμίας!

Γεώργιος Σ. Κρουσταλάκης

Ομοτ. Καθηγητής της Παιδαγωγικής
της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ

Η έμπνευσή μου να γράψω το θρησκευτικό μυθιστόρημα «*Ανάμεσα σε δύο μάνες*» είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη μακρόχρονη διακονία μου στον χώρο της Εκκλησίας μας, με την ειδική ευθύνη του Εξομολόγου και Συμβούλου για την «*έν Χριστώ*» Πνευματική Ζωή.

Ο άμεσος ποιμαντικός στόχος μου και το ειδικό κίνητρό μου, υπήρξε, νομίζω, η φιλόχριστη επιθυμία μου να αναδείξω όσο πιο καθαρά και πειστικά θα μπορέσω, τις πραγματικές, ατομικές, οικογενειακές και διαπροσωπικές παραμέτρους που λειτουργούν και εμφανίζονται μέσα στη διαχρονική προβολή των συνεπειών, που παράγονται και διαμορφώνονται εξελικτικά σε βάθος και μήκος χρόνου, των επιλογών κάποιων ανδρών και γυναικών που ανώριμα και αμελέτητα μπαίνουν μέσα στο Άγιο Μυστήριο του Γάμου και στη συνέχεια, πάλι ανώριμα και αμελέτητα διαλύουν, από ναρκισσισμό και δειλία, την οικογένειά τους.

Συνήθως η εχθρότητα και ο διχασμός αρχίζουν με αφορμή τις πρώτες φυσικές και πραγματικές δυσκολίες εναρμόνισης των συζυγικών προσώπων και των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών τους, αλλά οριστικοποιούνται με τον εμπάθη και διαστροφικό προσανατολισμό σε κρυφές ή φανερές εξωσυζυγικές ερωτικές δραστηριότητες.

Στο μυθιστόρημα αυτό, με τη μορφή που τελικά έχει πάρει, αναδεικνύονται και τα προτερήματα της ατομικής, οικογενειακής, εκκλησιαστικής και κοινωνικής συμπεριφοράς μελών της Εκκλησίας και, όλως ιδιαιτέρως, η εθελότυφλη συμπεριφορά και η ψυχολογικής σημασίας αμυντική απώθηση του ενδεχόμενου άμεσου θανάτου μας και των υπαρκτικών και αιωνίων συνεπειών του.

Λίγο καιρό μετά την πρώτη κυκλοφορία του μυθιστορή-

ματος, είχα πληροφορηθεί ότι το τραγικό και συνταρακτικό τέλος του μυθιστορήματος είχε συντελέσει στην συμφιλίωση και επανένωση ατόμων και οικογενειών που βρισκόντουσαν σε εχθρική διάσταση. Αυτή η χαρά δεν έχει φύγει από την καρδιά μου, όπως και κάποιες θετικές κριτικές που σχολίασαν το βιβλίο.

Τέλος, ήρθε και η παρακίνηση από γνωστούς και φίλους, για επανέκδοση, και, όλα μαζί, μου πήραν την ντροπή, που ένιωθα να ξαναχτυπήσω την πόρτα των αδελφών μου των εκδόσεων «Ἐν πλῶ».

Πραγματικά χάρηκα σαν μικρό παιδί, με την πληροφορία ότι, σιγά-σιγά, δρομολογείται η επανέκδοση.

Βρίσκομαι λοιπόν στην ευχάριστη θέση να ευχαριστήσω τους υπεύθυνους και πρωτεργάτες των εκδόσεων «Ἐν πλῶ», για την τόλμη τους, τη σημερινή εποχή, να προβούν στην επανέκδοση και δηλώνω ότι δεν αποβλέπω σε καμιά οικονομική απολαβή μου, παρά μόνο παρακαλώ τον Κύριό μας, να μην τους προξενήσω και ζημιά.

Ανείπωτη χαρά μου θα είναι να πληροφορηθώ ότι η έκδοση αυτή συνετέλεσε στο να ειρηνεύσουν κάποιοι εχθρεμένοι και να φάνε γλυκό ψωμί κάποιοι μισημένοι, προς δόξα Θεού και καταισχύνη του εχθρού της «ἐν Χριστῷ» σωτηρίας μας.

Ιερομόναχος Αντώνιος Ρωμαίος

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙΣΕ ΣΚΛΗΡΑ, ΑΓΡΙΑ. ΟΛΟΙ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑ-
σαν. Η κυρία Γιολάντα άπλωσε το χέρι της να το πάρει,
δίστασε. Ήταν σίγουρη πως το μαντάτο θα ήταν άσχημο.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε επίμονα.

Τότε η Άννα, η μεσαία κόρη της, ήρεμα, με σταθερό
χέρι, το σήκωσε.

«Οικία Λεοπάρδου», η φωνή της ήταν βραχνή. Το
μήνυμα ήταν σύντομο.

«Απ' το νοσοκομείο», είπε αγνά στους άλλους που
'χαν κρεμαστεί απ' τα χείλια της. «Ο παππούς...».
Εκείνη τη στιγμή κατέρρευσε. Άσπρη σαν το χιόνι, με
βήμα όμως σταθερό πήγε κοντά στη γιαγιά. Την αγκά-
λιασε ζεστά. Και τότε έκλαψε...

«Άννα, ώρα είναι να ετοιμάζεσαι».

Σαν από βαθύ ύπνο την ξύπνησε η Άννα, την κοίταξε
σαστισμένη.

«Να πάω πού;», ρώτησε.

«Έχεις παρέλαση σήμερα», της θύμισε η μάνα.

«Μα πέθανε ο παππούς, τον περιμένουμε», απόρη-
σε η Άννα.

Κοίταξε η κυρία Γιολάντα τούτο το λυγερόκορμο
κορίτσι, το χάρηκε. Τέλειωνε φέτος το σχολειό, ήταν το

κρυφό καμάρι του παππού.

«Είσαι σημαιοφόρος. Το ξέχασες; Το σχολειό δεν έχει ειδοποιηθεί. Θα φέρεις αναστάτωση. Κι έπειτα, πώς και πώς περίμενε να σε δει σημαιοφόρο ο παππούς σου. Κάνε του το χατίρι».

«Δεν μπορώ», βόγγηξε η Άννα.

«Κράτα τη σημαία για κείνον σήμερα. Κι αυτός αγωνιστής ήταν. Πάλαιψε στη ζωή, αγωνίστηκε, λαβώθηκε σε μάχες. Έλα, Άννα!...».

Κι αν είχε αντιρρήσεις η Άννα άλλες, δεν πρόκανε να τις πει. Μαλακά, τρουφερά τα χέρια της μάνας τη βοήθησαν να ντυθεί.

«Πάρε και τα γάντια σου!». Της έδωσε τα χιονάτα γάντια. Τη φίλησε. Κι ένα φιλί στο μέτωπο.

«Απ' τον παππού», της είπε σιγά.

Η Άννα έφυγε. Τότε ησυχασμένη η κυρία Γιολάντα, η γυναίκα του Στέφανου Λεοπάρδου, η νύφη του συχωρεμένου, ανέπνευσε. Δεν ήθελε να 'ναι μπροστά η Άννα σαν φέρναν τον παππού.

Έπρεπε τώρα να σκεφτεί χίλια πράγματα. Οι γριούλες, η πεθερά της, η μάνα της, η αδερφή της ήταν αδύνατο να τη βοηθήσουν. Αλαλιασμένες, άφωνες, κεραυνοχτυπημένες κάθονταν άβουλα στις πολυθρόνες και περίμεναν τον νεκρό. Έκανε τον σταυρό της.

«Βοήθα, πεθερέ μου, να κάνω ό,τι πιο καλό για την τελευταία φορά που θα 'σαι εδώ μέσα, εδώ στο σπιτικό το γήινο».

«Δέσποινα», φώναξε με σταθερή φωνή. «Έλα να φτιάξουμε την καλή σάλα. Εκεί θα μπει ο συχωρεμένος».

Τα φώτα της βίλας άρχισαν να σβήνουν ένα-ένα. Το κουδούνι της πόρτας χτυπούσε όλο και πιο αραιά. Το τηλέφωνο είχε καλμάρει. Η μέρα της ταφής, μια σκληρή μέρα είχε περάσει. Τώρα οι κάτοικοι της βίλας, μωδιασμένοι από το άγγιγμα του θανάτου, τσακισμένοι από θλίψη μα και σωματική κούραση, είχαν καταλαγιάσει. Μόνο τα σκυλιά αλυχτούσαν επίμονα.

«Άννα, να σου φέρω ένα ζεστό γάλα;».

«Θα πιω, μάνα, μα πρώτα θα ταΐσω τα ζωντανά».

Πάλι η σουβλερή θύμηση την τρύπησε. Ο παππούς τα τάιζε πάντα. Τα 'βγαζε βόλτα το βράδυ, έξω από το κτήμα, και στο γυρισμό τα τάιζε. Κανείς από χτες πού 'γινε το κακό δεν τα σκέφτηκε.

«Λες να γαβγίζουν γιατί πεινάνε;».

«Χάσαν τ' αφεντικό τους και το αισθάνονται», μίλησε σιγανά η κυρία Γιολάντα. Νιώθουν τα ζωντανά.

«Πάω να τα ημερέψω», σηκώθηκε η Άννα. Πριν βγει, όλο έννοια ρώτησε:

«Πώς είναι ο πατέρας;».

Χαμογέλασε αγνά η κυρία Γιολάντα.

«Η γυναίκα, κόρη μου -να το θυμάσαι πάντα- είναι πιο αντοχής. Εσύ κι εγώ πρέπει να σταθούμε βράχοι τώρα. Βράχοι και για τον πατέρα και για τα γερόντια».

«Ας είναι καλά ο παπα-Ιάκωβος που παραστέκεται σ' όλους μας».

Κούνησε το κεφάλι η κόρη. Ο παπα-Ιάκωβος! Ο γέ-

ροντάς τους! «Πόσο στάθηκε και στον παππού», μονολόγησε η Άννα. Πήρε το φαγητό των σκυλιών. Βγήκε στην αυλή. Ένα φεγγάρι ταξίδευε αδιάφορο στον ουρανό.

«Παππού...», ψέλλισε η Άννα. «Παππού πού είσαι; Παππού μ' ακούς;».

Ο παππούς, ο Πέτρος Λεοπάρδος του Στέφανου και της Μαριάνθης ταξίδευε κι αυτός.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΟΠΑΡΔΟΣ, ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΘΗΣ, υπήρξε γόνος μιας άσημης οικογένειας Ελληνοαυστραλών. Ο πατέρας του ήταν Έλληνας επτανήσιος και στα νιάτα του ξενιτεύτηκε στην Αυστραλία. Δούλεψε για πολλά χρόνια λατζέρης σ' ένα εστιατόριο. Εκεί γνώρισε την κόρη της μαγειρίσσας, τη Μαριάνθη, και τη στεφάνωθηκε, αφού την έκανε ορθόδοξη σ' ένα ταξίδι του στην Κεφαλονιά. Έκαναν μόνο δυο παιδιά, τον Πέτρο και τον Περικλή. Τα μόρφωσαν με τα γράμματα της μέσης παιδείας και μετά τα 'ριξαν στη δουλειά τη δική τους. Άνοιξαν μαζί τους ένα μεγάλο εστιατόριο στο Σίδνεϋ.

Ο Περικλής, ο νεώτερος, βγήκε τέλεια αντίθετος από τον Πέτρο. Άνθρωπος της κραιπάλης, ζηλιάρης και σαματατζής. Στον εαυτό του αναγνώριζε μόνο δικαιώματα και ποτέ υποχρεώσεις.

Ο Πέτρος που τον περνούσε πέντε χρόνια, ήταν νέος εργατικός, σεμνός, συνετός και υπομονετικός. Σ' αυτόν στηριζόταν ουσιαστικά η επιχείρηση.

Η διαφορά αυτή στους χαρακτήρες των παιδιών ανησυχούσε τους γονείς, μα παρέμεναν στην αδράνεια και στην πικρία που τους έδινε ο προβληματισμός τους.

«Τον μικρό συνερίζεσαι;», κλαψούριζε η μάνα, σαν της έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου ο Πέτρος.

«Θα στρώσει το παιδί», προσπαθούσε να πείσει τους άλλους μα και τον εαυτό του ο πατέρας.

Ο Πέτρος όμως είχε απελπιστεί. Και με τον αδελφό και με τους γονείς του. Δεν βλέπανε αλήθεια; Τόσο είχαν μπει στάχτες στα μάτια τους; Τόσο τους τύφλωνε η αγάπη; Αυτή η ηλικία ήταν που καταστρέφονταν τα παιδιά. Δεκαεννιά χρονών στην Αυστραλία! Δεν ήταν Ελλάδα εδώ...

«Μύγα στο σπαθί σου δεν σηκώνεις, παιδί μου», τον επέπληξε ελαφρά μια μέρα η μάνα. Την κοίταξε κι αυτός λίγο ενοχλημένος. Ναι, ίσως είχε δίκιο εκείνη. Μύγα στο σπαθί του δεν σήκωνε. Αλλά τελικά κάνει κανείς παραχωρήσεις με την εντιμότητα; Τα σκέφτηκε αυτά μια Κυριακή στην εκκλησία. Στη Λειτουργία. Κι ήταν η Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου.

Όσο μεγάλωναν τα παιδιά τόσο πιο δύσκολα γινόντουσαν τα πράγματα. Ο Περικλής έπαιρνε συχνά χρήματα από το ταμείο και χωρίς να λογαριάζει κανέναν έλειπε σε πολυήμερες διασκεδάσεις. Ο Πέτρος δυσανασχετούσε και κουραζόταν.

Οι γονείς άρχισαν να φοβούνται για τις σχέσεις των παιδιών τους, αλλά το μόνο που ευχόντουσαν ήταν να είναι καλά στην υγεία του ο Πέτρος. Σ' αυτόν στηριζόντουσαν. Αν πάθαινε κάτι; Αν ποτέ έφευγε;

Ο Πέτρος, ο μεγάλος ήταν το στήριγμα. Ο μικρός, ο Περικλής, είχε ανάγκη στηρίγματος.

Μ' αυτόν τον ρυθμό φτάσανε μέχρι τις γιορτές των Χριστουγέννων του 1910. Τότε ταρακουνήθηκε η οικογένεια για τα καλά.

Ένα βράδυ, ο Περικλής έφερε την παρέα του στο εστιατόριό τους. Έφαγαν, ήπιαν, ξεφάντωσαν. Στο τέλος θέλησαν και «να τα σπάσουν». Ο Πέτρος δεν το